

havn har imidlertid, ſom det ærede Thing vil vide, ligefaalet ſom nogen anden Kommune her i Landet nogen beſluttende Myndighed med Henſyn til Ophævelse af ældre eller Paalæg af nye Statter; den har derimod alt Krav paa, naar Noget, der berører Kommunens økonomiſke Interesſer, bliver foreſlaaet, og, naar det navnlig ſærlig berører den fremfor det øvrige Land, at dens Mening da bliver hørt over Sagen. Det har derfor ſelvfølgelig været Tanken med den foreliggende § 7 — alſaa Paragrafen ſom den forelaa ifjor, hvor den blot og bart ſagde, at Kongen ved Anordning kunde beſtemme, at Løttellen for Bygningsafgiſten ogſaa ſkulle gaa over paa de kommunale Afgifter, der opkrævedes derefter, — „at Indenrigsminiſteren, for i den han indſtillede Spørgsmaalet om Realſkatten for Kjøbenhavns Vedkommende til Hans Majestæt Kongen, vilde finde Anledning til at affordre Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe dens Erklæring over Sagen. Jeg kan ſæie til, at jeg udtrykkelig har anmodet den ærede Indenrigsminiſteren om at meddele mig ſin Tanke i ſaa Henſeende, og at hans Tanke derom fuldkommen ſtemmede med det Anførte, ſaa at der ikke vil blive gjort nogen Indſtilling om det nævnte Spørgsmaal til Kongen uden eſterat Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe førſt har været hørt derom“. Det vil dog maatte være noget beroligende for det ærede Medlem ſaaledes at ſe, at der ikke er nogen Tilbagegang i Miniſteriets Holdning i dette Punkt, at det Samme, ſom er faſtholdt i Nar, allerede er udtalt ifjor, ſaa at Sagen, ſkjøndt der uueguelig er foregaaet en Verling af Miniſtre, ſtiller ſig ganſke paa ſamme Maade med enhver af de to Mænd, der have repræſenteret Regjeringen.

J. A. Gaſſen: Jeg tror, at det ærede Medlem tager fuldſtændig feil. I den Paragraf, ſom blev vedtagen her, ſtaar der, at det ved kongelig Anordning kan beſtemmes, hvorvidt den kommunale Afgift kan falde bort. Hvorledes Hans Majestæt Kongen vilde forholde ſig ved en ſaadan Anordning, og hvem han vilde høre, forinden den udtædtes, var Noget, hvorom der ikke fandtes nogenſomhelſt Udtalelſe i Lovforſlaget. Det er ſelvfølgelig, at enhver anſvarlig Miniſter, der vilde tilraade Hans Majestæt at udgive en ſaadan Anordning, vilde kunne træffe, hvilke forberedende Beſtemmelſer, og vilde kunne høre, hvilke Autoriteter han vilde, inden han gjorde Indſtillingen; men jeg holder mig til, hvad der ſtaar i Loven. Der ſtaar imidlertid ikke Noget derom, og fordi den daværende Finantsminiſter ikke vilde tilraade Hans Majestæt at udgive en Anordning, før han havde hørt Kommunalbeſtyrelſen, kunde det dog vel være, at en følgende Miniſter vilde gjøre det, uden at høre den, thi Loven paalagde det ikke. Det, ſom forelaa, og ſom den nuværende Finantsminiſter har modsat ſig, medens den tidligere Fi-

nantsminiſter gif ind derpaa, var den Beſtemmelſe, at det ved kongelig Anordning ſkulde beſtemmes, naar denne Frigivlelſe ſkulde indtræde. Den nuværende Finantsminiſter havde for ſit Vedkommende fuldſtændig ſamme Ret til at høre, hvem han vilde, før han tilraadede Hans Majestæt ved en Anordning at træffe den omtalte Beſtemmelſe, og derfor forekommer det mig ſaa meget mærkeligere, at han ikke vilde modtage denne Paragraf i ſamme Skikkelse, ſom hans Forgjænger modtog den. Dette har jeg ſagt. Hvad den ærede foregaaende Miniſter har ſagt i Landſthinget angaaende ſine Henſigter, vedkommer ikke det, der ſtod i Lovforſlaget ifjor, men ſom den nuværende Finantsminiſter har været med at ſtyde ud. Jeg har fuldſtændig Ret i, hvad jeg har ſagt, nemlig at denne Paragraf var tiltraadt af den ærede Miniſters Forgjænger, men at den i Nar forelaa i en ganſke anden Skikkelse og i en ſaadan, at jeg anſer det for bedre ikke at tage Paragrafen, ved at tage den i den Skikkelse, den nuværende Finantsminiſter foreſlog. I Øvrigt ſkal jeg kun udtale min Beſlagelſe over, at der ved den ærede Finantsminiſters Stilling i denne Henſeende er betaget de uformuende Leiere i Kjøbenhavn den Udſigt, de havde til ogſaa at kunne faae denne Løttelſe i deres kommunale Afgifter. Det er værdt at ſlaa faſt, at man ikke nu har villet give Udſigt til denne Løttelſe i de kommunale Afgifter for de ſimple, uformuende Leiere i Kjøbenhavn, ſom den forrige Finantsminiſter tiltraadte, og ſom Thinget vedtog forrige Gang. Det er et ydeligere Exempel paa, hvorledes vi beſtændig gaa tilbage og tilbage; det, der kunde gaa ifjor, kan ikke gaa i Nar.

Finantsminiſteren: Jeg har allerede oplyſt, hvorledes denne Fremſtilling af det ærede Medlem ikke er rigtig. Jeg henviſte til, at medens Lovforſlaget med ſin daværende Afſattelſe ifjor forelaa til Behandling i Landſthinget, blev der fra Regjeringens Side afgivet en bindende Erklæring om, at den Myndighed, ſom der var Spørgsmaal om at udøve ved kongelig Anordning, ikke vilde blive udøvet uden i Overensſtemmelſe med den Indſtilling, ſom derom maatte fremkomme fra Kommunalbeſtyrelſens Side. Det var Standpunktet fra Regjeringens Side, medens min Forgjænger var Finantsminiſter, og det er det ſamme Standpunkt, ſom indtages nu. Der er alſaa i Virkeligheden paa dette Punkt aldeles ingen Forſjel mellem min Forgjænger og mig. Det var det, jeg fremhævede. Derimod talte jeg ikke om, hvorvidt Paragrafen i Formen var affattet paa en anden Maade, det var den jo; men det ærede Medlem overſpringer, hvad der ſkete i Landſthinget, medens Sagen forelaa der, og det er dog det, ſom behæfter hele Situationen. Alſaa er det uvigtigt, naar det ærede Medlem ſiger, at jeg